

Thiên tâm là sức mạnh lớn nhất để cảm hóa lòng người

Trong xã hội hiện nay, nếu có người nói với bạn cần phải làm người lương thiện, có phải nghe như họ đang bảo bạn làm kẻ ngu ngốc không?

Câu nói “người lương thiện bị người ta bóc lột” đã trở thành khái niệm phổ biến đối với người chấp nhận rủi ro. Thực ra, đây chính là do đạo đức của toàn bộ xã hội đã trở tráo, quan niệm đã bị颠倒 nên cần sự này. Thế thì thiên nhiên rốt cuộc có ý nghĩa gì? Sức mạnh của thiên nhiên ra sao? Chúng ta cùng xem người xưa làm việc thiện như thế nào nhé.

Thiên tâm khoan thứ kẻ say rượu

Võng Minh Thọ nhà người Gia Định Giang Tô là bạn thân năm Giáp Tuất thi ở Cần Long, làm quan đến chức Nội các Sĩ. Một hôm, khi ông nhàn rỗi ở nhà, có một kẻ vô lễ say rượu đến trước cửa nhà ông chửi rủa. Người gác cửa nghe thấy khó coi, vội vã đi tìm mồi khiên anh ta ngồi chửi rủa.

Hôm sau kẻ vô lễ trở về nhà, mẹ anh ta dắt anh ta đến nhà Võng Minh Thọ xin tạ lỗi. Võng Minh Thọ vẫn không coi đó là chuyện gì, ông cười đáp trả rằng: “Hôm qua cậu say rượu rủa tôi, tôi không trách cậu, nhưng sau này chửi người rượu rủa chửi rủa lung tung người ta, nếu không thì sớm hay muộn cũng sẽ gặp phải tai họa đó”.

Người này trở về, kể đó cho rượu uống cũng không gây bất kỳ chuyện phiến phức nào nữa.

Nếu Võng Minh Thọ nghiêm trách kẻ vô lễ say rượu thì chắc hẳn thêm oán hận. Nhưng chấp nhận câu nói chân thành khuyên bảo vì tốt cho anh ta khi người kia đã trót đi đã cãi tà quy chính. Đây chính là sức mạnh của thiên tâm và khoan thứ. Thiên tâm và khoan thứ thực sự có thể thay đổi và cảm hóa con người, là phương pháp hay tránh oán hận và mâu thuẫn.

Thiên tâm khoan thứ nô tỳ mọt còi

Lúc Ngọc Trân là vợ của Tôn Hoàng người Tiễn Đương, cô tính tình nhân từ, đoan trang, nhã nhặn. Trong nhà có hai nô tỳ, một cô là Lai Hân, một cô là Lai Khánh, Lúc Ngọc Trân đi xa vô cùng vất vả, lo ăn mặc chu đáo. Khi họ buồn, cô luôn hết sức mình giúp họ chia sẻ. Buổi tối, cô còn thắp đèn đọc sách, đọc sách. Cho dù họ đôi lúc mọt còi lắm thì Lúc Ngọc Trân cũng chẳng nhọc nhằn giáo dục họ mà thôi, chẳng bao giờ đánh đòn họ.

Một hôm, lúc sắp ăn trưa, nô tỳ Lai Hân bưng canh lên, do bất cẩn đã đánh đổ bát canh. Canh nóng đổ lên tay và y phục của Lúc Ngọc Trân. Lai Hân sợ hãi vội vàng đã òa lên khóc. Lúc Ngọc Trân bình thản nhiên nói với Lai Hân rằng: “Y phục bẩn rùi cũng không đáng tiếc, còn có thể giặt sạch. Tay đau một chút thì cũng hết, bát vỡ thì càng không đáng kể gì. Hân nà đây chẳng là do cô vô ý thôi”.

Nói rùi, Lúc Ngọc Trân còn ra sức an ủi Lai Hân, không hề có một chút ý trách móc nào.

Phụ nữ không biết tức giận đánh mắng trách tội, trái lại còn dỗ dành bà con ra sức an ủi. Gặp phải chuyện như thế này họ có nghĩ gì là không cảm động và cảm ân?

Thiên tâm cảm hóa kẻ trộm

Thị nhà Thanh có một cậu già đức cao vọng trọng, ông giàu có lại thích tích đức hành thiện. Giao thừa năm nọ, ông chuồn bèn lên nhà chính đố tức gia đình, hai nô tỳ cảm đèn đi trộm cắp. Khi đi qua góc sân, ông nghe ngửi thấy trên cây có ngói, bèn đứng chân lại, bắt hai nô tỳ đèn xuống, đem rêu và thức ăn độn. Rồi ông lại mắng nạt sai gia nhân đi nếm khác, sau đó mới nghe ngửi độn nói: “Vượn trộm trên cây, ở đây đã không còn ai nữa, mau xuống đi”.

Nghe trên cây sợ quá hoảng hốt rùi xuống. Cậu già nói: “Cậu không phải sợ, lão phu sao có thể nhỡn tâm bắt cậu độn?”

Ngồi này liền quỳ xuống dập đầu xuống đất. Ông già nhìn xem, thì ra là người hàng xóm. Thì là cậu em anh ta lại cùng ăn, vậy ăn vậy trò chuyện. Cậu hỏi anh ta có nhu cầu gì không, người hàng xóm khóc nói: “Nhà con còn mẹ già, gần năm mất mùa, đã không còn gì ăn Tết nữa rồi. Con nghĩ nhà cậu xưa nay rất giàu có, do đó đã làm việc xa này. Hôm nay cậu không truy cứu tôi cậu à con, con đâu dám có tham vọng gì nữa”.

Nói rồi anh ta lại khóc nức lên. Ông già nói: “Tôi đã không chu tui cho hàng xóm, khi nào cậu phải làm việc bắt họ này, đây đầu là tôi cậu là lão phu. Bây giờ cậu ăn no đi, tôi sẽ cho cậu 30 đồng bạc. Ăn Tết xong cậu có thể làm ăn buôn bán nữa, nếu thế cũng có thể sống được rồi. Không nên làm việc này nữa, vào người khác thì họ sẽ không tha cho cậu đâu, họ nỡ còn đày mướn cậu cho tui nghĩ. Một khi đã thành trộm cắp thì vĩnh viễn không thể rửa sạch được”.

Người hàng xóm ăn uống no nê rồi, ông già đưa bạc cho anh ta, dùng túi vải gói thức ăn đưa cho anh ta rồi dặn anh ta đừng bắt tui và nói: “Cái này trả vải đưa cho mẹ cậu. Cậu về nhà theo đường cũ này ra, chớ để gia nhân cậu bắt, cậu sẽ vĩnh viễn không ăn nói với người khác được”.

Người hàng xóm trở về liền cậu là tà quy chính. Sau khi mẹ anh ta qua đời, anh xuất gia làm tăng nhân, một lòng khổ tu, trở thành pháp sư tu hành nơi thiền viện chùa Linh Sơn Tây Hồ. Khi ông già qua đời, vị pháp sư thiền này viết ngàn đồng trả vải đưa tang, đồng thời kể lại câu chuyện năm xưa cậu mình cho mẹ người, đem việc thiện của ông già lan truyền xa.

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết sức mạnh của thiện tâm cảm hóa lòng người.

Thiền sư Liễu Ngộ Liễu Ngộ, nghĩ cho người khác

Trần Hưng Tri Thiền sư Liễu Ngộ là người thiền, họ nỡ lại khoan hồng độ lượng, làm việc gì cũng nghĩ cho người khác.

Khi Trần Hưng Tri Thiền sư Thái hậu, người nhà họ Liễu đem cho ông 10 đồng vàng. Người cùng

ký túc xá thà a c Trồng Tri Thở ra ngoài có vi c đã m rở ng l y vàng đem đi.

Quan l i nhà trồng tri u nh ng ng i cùng ký túc xá ti n hành l c soát, k t qu tìm đ c vàng. Trồng Tri Thở cho rở ng n u thà nh n vàng c a mình thì ng i này t s ch u hình ph t, h n n a anh ta s c m th y vô cùng nh c nhã d i con m t chăm chăm c a m i ng i, không bi t tr n vào đâu. Th là Trồng Tri Thở li n nói: “Đây không ph i vàng c a tôi”.

Ng i l y tr m vàng kia đã b c m đ ng b i s thi n l ng c a Trồng Tri Thở ng, th là thà lúc đêm xu ng đem s vàng đó gi u trong tay áo tr l i Trồng Tri Thở ng. Trồng Tri Thở ng bi t rõ anh ta r t nghèo khó bèn t ng anh ta m t n a s vàng.

M i ng i đ u nói, t ng ng i ta vàng thì vi c này m i ng i đ u có th d dàng làm đ c. Nh ng tìm th y vàng b ăn tr m mà không nh n thì ng i khác không làm đ c. Trồng Tri Thở ng s dĩ có th làm đ c là vì anh luôn có cái tâm nghĩ cho ng i khác. N u không có thi n tâm đ l n, n u không có c nh gi i cao c a thi n hoàn toàn không có t tâm, luôn nghĩ cho ng i khác thì không th làm n i.

M t vi c thi n tiêu tr b nh t t

Th i nhà Thanh, có m t c già s ng bên c u Kh c B o c a Đông huy n Vô Tích. B i vì quanh năm c b ch ng n c nên m i ng i gi i là c N c.

M t hôm, c N c đ n quán trà, ng u nhiên nh t đ c m t tay n i. M ra xem c th y bên trong toàn là vàng b c châu báu. C N c trong lòng th m nghĩ: “Mình là ng i cũng già c s p ch t r i, đâu c n dùng đ n nh ng th này”.

Th là c N c không v nhà mà l i đó ch ng i đánh m t.

M t lúc sau, m t bà lão lo ng cho ng đ n, v a khóc v a nh tìm v t gì. C N c b c đ n h i rõ nguyên nhân r i đem tay n i tr l i c bà. C bà c m t mãi r i đi.

Cố Ngọc về đến nhà, bỗng nhiên hoa mắt buồn nôn, rồi nôn ra một cốc sữa chua, rồi nhả da trâu. Tất đó trở đi, chúng bệnh nhi của cô liền khời hẳn, hẳn nữa cả sau này sống rất tốt, gia đình nhập nhà đến đến hẳn ng khỏe.

Một niềm thiên của cố Ngọc mà căn bệnh mãn tính liền biến mất, nhập nhà hẳn ng khỏe, đây chính là “Trời phù hẳn ng” và “Thiên có thiên báo”. Chúng tôi mà các cô già về n th ng răn dạy con cháu: “Làm ng i phải làm nhĩ u vì c thiên tích đức, nhĩ th mĩ cĩ đức phúc báo, đón nhĩ n may mĩ”.

Chúng tôi vì c thiên nhĩ mà không làm

Nhĩ ng năm Đĩ Quán thĩ Tĩng Huy Tông, cĩ một anh hẳn c trò đến một của hiũ u kinh thành. Anh nhìn thĩ y đôi ng giũ ng nhĩ đôi ng của cha anh khi khĩm liũ m. Anh hẳn ông chĩ, ng i chĩ trĩ i: “Hĩm qua cĩ một vĩ quan nhĩn đĩ qua đĩy, muũ n tĩi sũ a giũp đôi ng nũy, lát nũ a ông y sũ đĩn lũy”.

Anh hẳn c trò nũy bĩn đĩng mĩt bĩn chĩ đĩ. Một lũc sau, cĩ ng i cũ i ngũ a đĩn. Quĩ nhĩn ông ta xuũ ng ngũ a lũ y ng. Anh hẳn c trò nhĩn ng i nũy đĩch thĩ là cha mĩnh. Cha anh lũ y ng xĩng liũ n ra đĩ. Anh hẳn c trò phía sau giũ i iũn: “Cha, sao cha nũ lòng nũo không nĩi mĩt cũu đĩ y bũ o con?”

Ngũ i cha quay đũ u iũi nĩi vĩi anh rĩng: “Con làm ng i cũ n phải giũ ng Cát Phũn”.

Ngũ i con iũi hĩi: “Cát Phũn là ai?”

Ngũ i cha nĩi: “Ông y là Thái thú Trĩn Giang. Ấm phũ đĩ lũ p tũ ng Cát Phũn đĩ thũ p hũũ ng lũ bĩi rĩ”.

Nói rồi liền không thấy ngó ngàng đâu nữa.

Anh học trò liền đến Trại Giảng bá kiển Cát Phấn, kể lại cho ông thầy chuyện này. Ông thầy hỏi anh thấy giáo Cát Phấn hàng ngày tu dưỡng mình như thế nào. Cát Phấn đáp: “Tôi rất nỗ lực làm việc thiện. Có lúc mất ngày làm 4, 5 việc thiện, lúc nhieu thì mất chí mất, hai chục việc thiện. Đến nay đã làm được về 40 năm rồi, chưa từng gián đoạn”.

Anh học trò bèn hỏi ông hành thiện như thế nào. Cát Phấn chỉ chỉ cái đầu chân đi giũa như chim cút ngó và nói: “Giũa như chim cút cái đầu chân này, nếu đầu ch, trỏ ngón đến chân cựa ngón ta thì tôi liền xếp lại ngay ngón. Nếu ngón khác khát nước thì tôi liền tay đem một ly nước đến cho họ. Đây đều là những việc làm ích cho người khác. Những người nói hành động rất nhiều đều có chỗ lợi ích cho người khác. Tôi người hiền đức thông tuệ cho đến người ăn xin đều có thể làm việc thiện được. Những người phải kiên trì thì những người hiền thì mới thấy được lợi ích”.

Cát Phấn sau này thế cao, người trở thành hóa, con cháu phú quý dài lâu.

Người xưa nói “Chỉ thấy việc thiện nhưng không làm”. Trong lòng họ có thiện niệm thì mới có thể nhìn ra những việc thiện có thể làm. Cần kiên trì thì mới hành thiện thì sẽ cảm nhận được kết quả nào là “Trời phù hộ người thiện nhân”.

Kiến Thiển biên dịch
